

Aftenklokken slår sit stille slag

Aftenklokken slår sit stille slag,
hør, hvor smukt den ringer,
sådan svandt i hast endnu en dag,
hvad mon natten bringer?

Lys og skygge skifter i mit sind,
skyggerne er lange,
tanken fanges ind af nattens spind,
ført af nattens sange.

Lokket til af mørkets melodi
lår jeg mig forføre,
sødme blandet med melankoli
kæler for mit øre.

Sangen gør mig både trist og glad,
smil og afskedstårer,
skilles må, hvad før har fulgtes ad,
blodet fra dets årer.

Jorden farves mørk ved korsets fod,
livet langsomt siver,
dråber af mit pilgrimshjertes blod
liv til jorden giver.

Aftensolen er mig ganske nær,
som en ven i nøden
deler den med mig sit sidste skær,
før den går i døden.

Nattens engel ta'r mig i sin favn,
frydefuldt er gyset,
mørket er en tryk og sikker havn,
mørket rummer lyset.

Poul Michael von Bülow 2025